

juni 2010

En vardag i beredskap = En anpassning

Jag har ett heltidsarbete. Vid sidan om det sitter jag i beredskap 10 timmar varje vardag. I beredskap jag en samma tid varje dag. Så jag är oftast i beredskap både på min ordinarie arbetstid och på min "fritid. En överenskommelse finns med min ordinarie arbetsplats att jag kan, om jag får larm, sticka iväg. Hur det är att vara i beredskap är svårt för andra att förstå. Dom vet heller inte vilken omställning det är när man påbörjar ett sånt uppdrag.

Mitt uppdrag vid larm är att jag på snabbast möjliga sätt tar mig till platsen, som kan vara belägen någonstans i Sverige. På plats hjälper jag människor i kris med deras krishantering. Det betyder oftast att jag är där 2-3 dagar. Oftast behöver jag då sova på något hotell.

Uppdraget som sådan att hantera människor i kris har aldrig känts fel. Men just att sitta i beredskap var den svåraste omställningen. Det är den saken jag kommer belysa i detta reportage.

Den första tiden var jag osäker på att gå och duscha utan larmtelefon och personsökare.

Det tog mig 2-3 månader att få rutin på min vardag innan kunde börja "leva" igen.

Innan man tar åt sig ett sådant här uppdrag behöver man prata med sin omgivning. I mitt fall pratade jag med min hemmaboende son först.

Om detta inte hade fungerat för min omgivning så hade jag inte kunnat ta detta uppdrag, så det är ett par personer i min omgivning som jag är skyldig ett tack för att dom gett mig chansen till detta.

Sonen växte med uppdraget

Ja det är sant, eftersom nu behövde han ta ett annat ansvar hemma. Passa tider, ta hand om katter, se till att äta, duscha .

Jag tog fram rutiner; Ett fusklapp i plånboken som angav vad jag skulle ha med mig på larmet, vilka jag var tvungen att kontakta.

Många fick ta del av dessa nya rutiner; ordinarie arbetsplats, kollegor, skola, sonens mamma, extra kattvakt, någon som kunde rycka in om sonen behövde hjälp. Hemma fanns en lapp åt sonen som angav vad som han behöver göra och vilka kontakta.

Vänner och andra som man bestämde träff med visste att "Ludde kommer om han inte får larm".

Andra saker som jag personligen alltid måste tänka på är att alltid under beredskap ha min larmväska med mig, var jag än är.

Nu kanske du undrar varför man tar ett sånt här uppdrag...

Framför allt för att jag tycker om och är intresserad av att hjälpa andra människor. Där är det nog samma känsla som hos andra som arbetar med människor. Men jag tror att detta uppdrag skiljer sig när det gäller behovet för dom drabbade jag hjälper.

Det är väldigt uppskattat att man kommer, så jag får tillbaka mycket. Uppdraget är också väldigt lärorikt då jag lär mig mycket om olika reaktioner människor i kris kan få. Så jag lär mig nya saker hela tiden. Mina kollegor och jag som sysslar med samma sak har en stor sak gemensamt och som i sig bygger upp en stor gemenskap mellan oss. Jag får också hela tiden vara med och utveckla vårt arbete till det bättre. Jag har nu haft detta uppdrag i två år och har inte ångrat mig en sekund. Allt har fungerat smidigt. Mycket har jag tjänat på att prata med min omgivning och gjort upp rutiner. Jag tror inte många människor, i dagens bekväma samhälle, skulle ta åt sig et sådan här uppdrag. Det gör mig och mina kära kollegor speciella. Jag har visserligen inte frågat dom, men jag tror att dom liksom jag är stolta över att vara en med detta jobb.

Det lustiga i detta är att jag brukar säga att jag skulle aldrig kunna jobba inom vården, och jag är glad att det finns andra som vill göra det. Nu kan jag säga att det är tur att jag och mina kollegor finns som vill jobba med detta.

/Ludvig Jansson